

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/146/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121208418
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8121208418.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: M. H., J. X.XX.XXXX, G. K., S. X, zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, p r o t i žalovanému: TELERVIS PLUS, a.s., so sídlom Staré Grunty 7, Bratislava, IČO: 35717769, zastúpený: STRELÁK & Partners, s.r.o., so sídlom Záhradnícka 46, Bratislava, IČO: 52451747, o primerané finančné zadostučinenie takto

r o z h o d o l :

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 304 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.
- III. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ale len z prisúdenej istiny.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou zo dňa 7.10.2021 sa domáhal primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vo výške 600 Eur z dôvodu, že v predchádzajúcom spore 20Csp/62/2019 bol ako spotrebiteľ úspešný o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Citoval z rozsudku zo dňa 21.12.2020, ktorým súd určil, že zmluva o poskytovaní finančných služieb zo dňa XX.XX.XXXX uzatvorená k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. H. je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Poukázal na sankčnú a relutárna funkciu primeraného finančného zadostučinenia, ktorou je postih nečestného dodávateľa a odmena spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení žiadal žalobu zamietnuť, aj keď dôvod neuviedol a zásadne nesúhlasil s jeho výškou, ktorú považoval za neprimeranú. Žiadal zohľadniť konkrétne okolnosti tohto prípadu a to, že v predchádzajúcom spore bol žalovaný zaviazaný aj k náhrade trov konania, bola vyslovená neprijateľná zmluvná podmienka, čo postihuje žalovaného.

3. Žalobca v replike na toto vyjadrenie zdôraznil, že v žiadnom prípade nemožno určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v predchádzajúcom spore považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný následok majúci zákon v primárnom právnom vzťahu. Určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo výroku rozsudku je následkom porušenia povinnosti zo strany žalovaného. V žiadnom prípade nemožno výsledok základného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Pripustením takejto argumentácie žalovaného by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadostučinenia, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľa. Poukázal na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami a považoval uplatnenú výšku za adekvátnu, zodpovedajúcu svojmu účelu, pretože

je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. V danom prípade išlo navyiac o reálnu hrozbu ujmy majetkového charakteru.

4. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, spisom tohto súdu 20Csp/62/20219 a zistil tento skutkový stav:

5. V predchádzajúcom spore vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 20Csp/62/2019 žalobca podal žalobu proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Súd najprv rozhodol rozsudkom č.k. 20Csp/62/2019 - 109 zo dňa 24.2.2020 tak, že vyhovel žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 304 Eur a žalobu o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky zamietol. Zamietajúci výrok bol neskôr zrušený uznesením Krajského súdu v Prešove, preto ďalším rozsudkom č.k. 20Csp/62/2019 - 178 zo dňa 21.12.2020 súd vyhovel žalobe aj v tejto časti a určil, že zmluva o poskytovaní finančných služieb č. 1552690 zo dňa 17.12.2015 uzatvorená k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. K 520152690 zo dňa 17.12.2015 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

6. Súd vo vyššie citovanom rozsudku ustálil, že žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvoril dňa 17.12.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 600 Eur za úrok vo výške 168 Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splatiť v 13 mesačných splátkach a to v prvých troch po 6 Eur a ďalších 10 po 75 Eur. V zmluve bol dohodnutý úrok vo výške 28% z istiny. V ten istý deň uzatvoril žalobca a spoločnosť Finway SK s.r.o. aj zmluvu o poskytovaní finančných služieb, ktorou sa spomínaná spoločnosť zaviazala vyberať a doručovať finančné prostriedky a osobné inkaso platieb splátok úveru, za čo sa žalobca zaviazal tejto spoločnosti uhradiť sumu 304 Eur. Súd ďalej konštatoval, že vypočutá bola svedkyňa, ktorá predmetné zmluvy uzatvárala a ktorá potvrdila, že ak klient chcel úver, musel podpísať aj spomínanú zmluvu o poskytovaní finančných služieb, pričom všetky peňažné prostriedky, ktoré splácal žalobca, svedkyňa odovzdala žalovanému, Svedkyňa mala uzavretú aj mandátnu zmluvu so spoločnosťou Finway SK s.r.o. Po týchto zisteniach súd dospel k záveru, že zo strany žalovaného išlo o sofistikovaný spôsob získať prostredníctvom tretej na oko so žalovaným nijako neprepojenej spoločnosti od dlžníka - spotrebiteľa ďalšie peňažné plnenie, ktorým sa neúmerne navýšil jeho dlh, čo nepochybne nesie znaky nekalej obchodnej praktiky žalovaného. Uviedol, že zmluva o poskytovaní finančných služieb je akcesorickou zmluvou nadväzujúca na úverovú zmluvu. Odmena za uvedenú službu predstavovala takmer dvojnásobok odplaty, ktorú mal žalobca uhradiť zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd poukázal na § 567 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak sa účastníci zmluvy nedohodnú inak, dlh sa platí v mieste bydliska dlžníka. V zmysle článku II bodu 2 spornej zmluvy mali byť služby poskytované v mieste trvalého bydliska dlžníka. Žalobca mal teda platiť odmenu za službu, ktorou žalovaný vyberá splátky v jeho mieste bydliska vo výške takmer dvojnásobku odplaty za spotrebiteľský úver, pričom z ustanovenia § 567 ods. 1 Občianskeho zákonníka mu takéto právo vyplýva bezplatne. Je teda nepochybné, že žalobca by nesúhlasil s takouto podmienkou po individuálnom dojednaní, pokiaľ by mal vedomosť o tom, že táto služba by nemala byť zadarmo a navyše za stavu, že túto zmluvu musel uzatvoriť k zmluve o spotrebiteľskom úvere a teda takouto zmluvnou podmienkou dochádza k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa a preto ju súd určil za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Tento rozsudok sa stal právoplatný 16.3.2021.

7. Je nepochybné, že žalobca má pri uzatváraní predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere postavenie spotrebiteľa.

8. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

9. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

10. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti poruškovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti poruškovi domáhať, aby sa

porušíteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušíteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušíteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka).

13. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.1.2019 ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľa od protiprávneho konania voči spotrebiteľovi. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľa ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. Možno teda uzavrieť, že vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenie a právny názor Najvyššieho súdu SR základ uplatneného nároku je v tomto prípade nepochybne daný.

14. Pokiaľ ide o výšku finančného zadostučinenia, zákon nestanovuje žiadne kritéria, len požiadavku primeranosti. Rozhodnutie o výške nároku závisí od úvahy súdu podľa konkrétnych okolností prípadu. Súd pritom zohľadňuje to, o aké vážne porušenie práva spotrebiteľa išlo, prihliada na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu.

15. Súd v tomto prípade zohľadnil všetky okolnosti a dospel k záveru, že žalovaný závažným spôsobom porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa tým, že sa dopustil nekalej obchodnej praktiky v súvislosti s uzatvorením súvisiacej zmluvy o poskytnutí finančných služieb z dôvodu, ktorý súd rozobral v predchádzajúcom rozsudku. V tejto súvislosti súd pripomína, že v minulosti obdobnú zmluvu označenú ako zmluvu o domácom servise uzatváral so spotrebiteľmi sám žalovaný, pričom súdy takúto zmluvu vyhodnocovali ako neplatnú alebo ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovaný týmto novým spôsobom nepochybne v súčinnosti so spoločnosťou Finway SK s.r.o. sa snažil opticky vyvolať dojem dodržania zákonného obmedzenia výšky odplaty za úver, hoci realita je iná a tento postup realizoval prostredníctvom svojho zástupcu - finančného agenta, ktorý však zároveň vystupoval ako finančný agent spoločnosti Finway SK s.r.o. Všetko nasvedčuje tomu, že ide len o sofistikovaný spôsob žalovaného získať prostredníctvom tretej, na oko so žalovaným nijako neprepojenej spoločnosti, od spotrebiteľa ďalšie peňažné plnenie a to viac ako 50 % istiny úveru, ktorým sa neúmerne navyšuje jeho dlh, čo nepochybne nesie znaky nekalej obchodnej praktiky (napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove 14Co 28/2017 zo dňa 14.12.2017). Pri ustálení výšky primeraného finančného zadostučinenia súd zohľadnil aj to, že určitou satisfakciou pre žalobcu je už predchádzajúci rozsudok, ktorým plnenie z napadnutej zmluvy o finančných službách bolo započítané na splnenie jeho dlhu z úverovej zmluvy a bolo rozhodnuté o vydaní bezdôvodného obohatenia žalovaného vo výške plnenia nad istinu úveru. Súd preto považuje finančné zadostučinenie vo výške sumy 304 Eur, ktorá predstavovala odmenu za službu podľa spornej zmluvy o poskytovaní finančných služieb za dostatočnú pre naplnenie funkcie sankcie pre žalovaného a satisfakcie pre žalobcu. Súd však dodáva, že vychádzajúc z účelu a samotného názvu “zadostučinenia” považuje za primárne funkciu satisfakcie pre spotrebiteľa a až za druhoradú sankčnú funkciu. Súd preto vyhovel žalobe len ohľadom sumy 304 Eur a v prevyšujúcej časti ju ako neopodstatnenú z vyššie uvedených dôvodov zamietol.

16. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V danom prípade výška prisúdenej istiny závisela od úvahy súdu a preto súd vychádzal zo záveru, že žalobkyňa bola v spore úspešná a z toho dôvodu jej súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ktorý sa však bude odvíjať len od výšky prisúdenej istiny. Súd totiž nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

17. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.